

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA ÎNTÂI DIN POST

(a Ortodoxiei)

SF. IER. TARASIE,
PATRIARHUL CONSTANTINOPOLULUI

**DUMINICA
ORTODOXIEI**

„Iată, cu adevărat,
israelitean întru care nu este vicleșug”
(In 1, 47)

Iubiții mei

Domnul nostru Iisus Hristos a vorbit așa despre Natanail, israelitean care locuia în Cana Galileii, atunci când acesta, la sfatul cunoscutului său Filip, s-a dus la Iisus Hristos ca să vadă dacă El este Mesia făgăduit lui Israil. Filip i-a zis lui Natanail: „Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege și proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret.”

Și i-a zis Natanael: „Din Nazaret poate fi ceva bun?” Filip i-a zis: „Vino și vezi”. Iisus a văzut pe Natanael venind către El și a zis despre el: „Iată, cu adevărat, israelit în care nu este vicleșug”. Natanael I-a zis: „De unde mă cunoști?” A răspuns Iisus și i-a zis: „Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin”, adică: „Știam toate gândurile tale, credința ta, așteptarea lui Mesia, slujirea ta viitoare”. După cum se vede, Domnul, Cunoscătorul inimilor, a atins cea mai vie coardă din inima lui Natanail, cel mai sincer gând, cea mai sinceră dorință și așteptare a lui, arătându-i limpede dumnezeiasca Sa atotștiință și iată, că Natanail a fost vânat la credința în Hristos. El strigă: Rabbi! Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești împăratul lui Israil, și se face ucenic al Lui sub numele de Bartolomeu — unul dintre cei doisprezece (v. In 1, 45-51).

Dar de ce în această duminică, care se numește Duminica Ortodoxiei, este rânduit de către Biserică să se citească tocmai această Evanghelie, în care se istorisește ceea ce a vorbit Domnul cu Natanail? Deoarece în cuvintele Domnului către Natanail este arătat caracterul adevăratului creștin ortodox

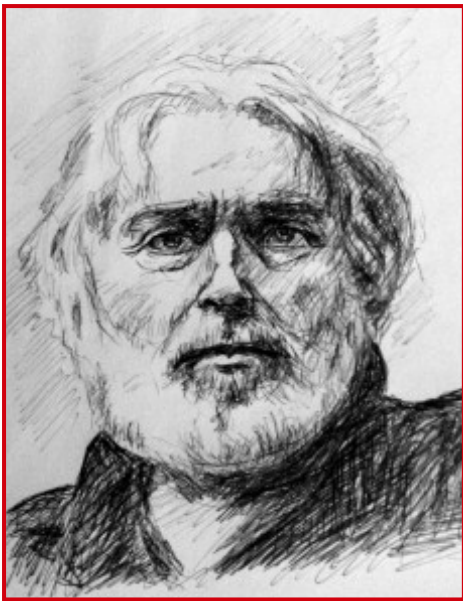
și, îndeobște, caracterul adevăratei Biserici Ortodoxe a lui Hristos. Iată, cu adevărat, israelitean întru care nu este vicleșug, a spus Domnul despre Natanail, adică „Iată un om care gândește, cugetă, crede, nădăjduiește, vorbește și făptuiește drept, fără ocolișuri și cu tărie”, deoarece Natanail a crezut drept, deodată, că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, și după aceea nu s-a mai clintit niciodată în credință și în nădejde, nu și-a mai schimbat gândurile cu privire la Dumnezeiasca Lui Persoană. Nu trebuie să fie așa cum și este Biserica Ortodoxă? Ce laudă înaltă pentru Natanail din partea Celui care cercetează inimile și rărunchii este cuprinsă în cuvintele: Iată, cu adevărat, israelitean întru care nu este vicleșug! Ce laudă înaltă pentru creștinul despre care Domnul a zis: „Iată creștin adevărat, întru care nu este vicleșug”, și pentru Biserica despre care Domnul zice: „Iată Biserica întru care nu este vicleșug, întru care nu sunt deșarte născociri omenești, care este adevărată în toată învățătura sa, în toate Tainele sale, în toate slujbele sale, în toată cârmuirea

sa, în toată alcătuirea și rânduiala sa”. Or, tocmai așa sunt toți sfinții noștri, așa este toată Biserica Ortodoxă, de la începutul ei și până acum, precum că mărturie istoria nepărtinitoare a Bisericii și Dumnezeu însuși, prin feluritele semne și minuni care se fac în Biserică. Ea este, potrivit Apostolului, stâlpul și întărirea adevărului (I Tim. 8, 15), este Biserică slăvită, fără pată, sau zbârcitură, sau altceva de acest fel. (Efes. 5, 27) și prin ce nevoințe sângeroase, prin ce lupte cu vrăjmașii adevărului, prin câte și cât de crâncene morți ale râvnitorilor curăției, sfințeniei și ortodoxiei credinței și Bisericii am dobândit noi, fraților, ortodoxia credinței noastre, care ne călăuzește la viața veșnică! Pentru păstrarea și apărarea credinței ortodoxe au fost vărsate râuri de sânge apostolesc, prorocesc și mucenicesc, multe suferințe au fost răbdate de cuvioșii Părinți și de alți luptători pentru credință. Ce facem însă noi, fiii Bisericii Ortodoxe? Să păzim această moștenire neprețuită care este credința ortodoxă. ❖

Părintele Dinu

ÎN VECI, ORTODOCȘI

de Adrian Păunescu - 12 noiembrie 1997

De mic, sunt ortodox, ca toți ai mei, aceasta e credința mea creștină, am învățat cu tălpile să calc, cum am aflat că mâna se închină.

Atunci am înțeles că sunt dator să nu cedez cumva vreunei noxe, ci să rămân, cu neamul meu cu tot, fidel pe veci credinței mele ortodoxe.

Ai mei puteau muri și n-ar fi dat credința lor pe nici un fel de bunuri, nici dacă ar fi fost crucificați, nici dacă s-ar fi tras în ei cu tunul.

În anii dogmei, mi-am păstrat și eu în fiecă istorică furtună, credința-n Dumnezeu, cum mi l-a dat, prin toți ai mei, Biserica străbună.

Și m-am opus căderii în neant și celor care dărau altare și clopote-n Ardeal am construit și calendare pentru fiecare.

Și „Noul Testament de la Bălgrad” eu l-am crezut aducător de leacuri și m-am zbatut ca să apară iar, la Alba, dup-aproape patru veacuri.

Și-am fost convins că nici un leninism credința ortodoxă n-o ajută ci, dimpotrivă, ateismul crunt ar vrea să o transforme-n surdomută.

Dar dintr-o dată ce mi-e dat să simt? A început la București să crească un demonism bogat și indecent, ce-amenință credința strămoșească.

Nevolnicii lovesc pe ortodocși, îi tot mânjesc și culpabilizează, îi fac răspunzători de bolșevism, îi umplu de lehamite și groază.

E clipa când mă simt dator să spun că nu ne poate frânge vijelia, că nu sunt bunuri pe acest pământ, ca să ne cumpere Ortodoxia.

Noi nu putem să devenim mormoni sau, altceva, conform unei rețete, noi suntem ortodocși definitiv oricât ar vrea cu droguri să ne-mbete.

Eu n-am crezut că, într-o zi, s-aud, această fărădelege epocală: „Ortodoxia naște comunism!” Deci, să fugim de ea ca de o boală.

Dar nu există-n lume avantaj cu care ar putea să ne îmbie catolici, evanghelici, protestanți, să ne retragem din Ortodoxie.

Precum nici noi pe nimeni nu silim să fie ortodox când nu o simte, noi suntem pe vecie ortodocși, cu leagăne, cu vieți și cu morminte.

Că nu ne poate nimeni mitui s-o părăsim pe mamă în etate din tragicul motiv că pe pământ există alte mame mai bogate.

Ci noi, cu toate-acestea, chiar acum, când ni-i credința însăși în pericol, îi salutăm pe ceilalți frați creștini, că harul de-a iubi nu e ridicol.

Și îi iubim pe toți acești creștini ce, dincolo de orice paradoxe, la rândul lor, respectă și iubesc, pe credincioșii turlei ortodoxe.

Dar, vai, se-ntâmplă zilnic un complot, o comedie pare tragedia, e în pericol cultul ortodox, se deromânizează România.

Fii, Doamne, lângă noi, măcar acum, când sumbre acuzații se adună, ia-n mână crucea de la Est, ai grijă de biserica străbună

Și dă-ne dreptul de-a ne apăra chiar dacă de la frați asediul vine, permite-ne să fim în veci creștini, ca ortodocși urmându-Te pe Tine. ❖

Rugăciune și post

- *Părinte, atunci când ne rugăm pentru un oarecare motiv serios, oare trebuie ca rugăciunea să fie însoțită de post?*

- Nici nu mai încapă discuție. Acesta este ceva ce se impune. Postul și nevoința sunt condiții absolut necesare. Dar pentru ca rugăciunea să se facă în chip corect, trebuie să te doară pentru ceilalți. Pentru că tipicul multor creștini din vremea noastră este să nu dorească să se mârșească. Chiar și pensionarii, care toată ziua stau, nu se duc să se apropie de un copil părăsit, deoarece aceasta cere durere de cap. Mănâncă,

își beau cafeaua lor, fac o plimbare, se duc la vreun spital care are infirmieri, la ceva organizat, ca să vadă vreun bolnav, pentru că lucrul acesta este mai ușor. Adică fac aceasta ca să fie satisfăcuți, și astfel își odihnesc gândul că și-au făcut datoria. Pe câți n-am îndemnat să ajute copiii părăsiți! Dar n-au făcut nimic. ❖

Cuviosul Paisie Aghioritul, „Cuvinte duhovnicești. Volumul II. Trezvie duhovnicească”, Editura Evanghelistos, București, 2011, pag. 338-339

ICOANA ORTODOXĂ, DE LA IMAGINE LA CHIPUL SLAVEI DIVINE

Serile noastre duhovnicești continuă
duminică, 25 februarie 2018, la ora 18
cu o temă care se potrivește
pe de-a-ntregul cu Duminica Ortodoxiei:

„Icoana ortodoxă – de la imagine
la chipul slavei divine”

și cu un invitat de excepție:

părintele profesor univ. dr. Gheorghe Holbea.

De multe ori am fost pusă în situația de a vorbi succint în paginile foii noastre duminicale despre viața și personalitatea anumitor oameni duhovnicești. Nemaivorbind de viețile multora dintre sfinți. Am regretat nu de puține ori că nu am putut împărtăși cu dumneavoastră faptele și cuvintele frumoase și dătătoare de lumină ale celor pe care, personal sau prin mărturiile semenilor, i-am cunoscut și ne-au făcut viața mai bogată și mai plină de sens și dragoste.

Și totuși, avantajul este că în aceste condiții reușești să meditezi mai adânc la acele personalități și să redai în câteva cuvinte anumite laturi definitorii ale acestora. Despre părintele profesor Gheorghe Holbea aș putea spune că este omul întâlnirilor. Acelea cu care Dumnezeu l-a binecuvântat, căci i-a cunoscut pe părintele Ilie Cleopa, Paisie Olaru, Ioanichie Bălan sau Justin Pârvu, dar și pe mulți alți părinți cu viață îmbunătățită. Seminarul teologic sau facultatea de teologia i-au prilejuit întâlniri cu alți oameni, personalități academice și culturale deosebite. Atât înainte de 1989, cât și după, a cunoscut oameni din elita intelectuală a acestei țări, care, mai ales în anii '40-'60, au fost nu numai marginalizați, ci și aruncați în temnițe care le-a luat viața, sănătatea, dar nu și demnitatea și mărturisirea în orice condiții a adevărului. De la toți cei pe care i-a cunoscut, părintele Gheorghe Holbea a adunat comori de înțelepciune și exemple de viață ce l-au înnobilit. Și nu a păstrat această comoară numai pentru dânsul: a organizat zeci de simpozioane, conferințe, întâlniri duhovnicești cu și despre oamenii minunați pe care i-a cunoscut și care au schimbat nu numai viața sa, ci și a Bisericii sau a României. Și i-a adus la aceste evenimente în special pe tineri.

Întâlnirea însă care i-a marcat definitiv viața a fost cea cu Părintele Dumitru Stăniloae. În timpul studenției, în 1986, ajunge în casa Părintelui, îl cunoaște pe acesta și pe soția sa. Va vorbi peste ani mereu cu aceeași mare dragoste, admirație și recunoștință despre Părintele, și nu va înceta să-l evoce celorlalți și să le împărtășească fie din teologia Părintelui, fie din frumusețea, simplitatea și bogăția personalității sale.

Născut în 1961 în comuna Răcoasa, județul Vrancea, părintele Gheorghe Holbea urmează seminarul teologic,

facultatea de teologie ortodoxă, studii doctorale în Grecia. Profesor la început la seminarul teologic de la Buzău, își continuă activitatea didactică la Facultatea de Teologie Ortodoxă. Este preot la Biserica Precupeții Noi din București, din 2002. Delicatese dar și profunzimea oricărui demers pedagogic sau misionar-pastoral pe care îl face, îi aduc aproape mulți studenți și enoriași. Extrem de iubit de către cei care îl cunosc, părintele profesor Gheorghe Holbea dăruiește și se dăruiește. Mult, fără timp și neprecupețind nimic, căci oferă oricând din visteria sufletului său și din bogăția intelectuală și de simțire pe care o poartă în sine. Fiind din plămada intelectualilor adevărați, împrăstie în tot ceea ce face, cu sensibilitate și discreție, adâncuri de credință dar și valori culturale, azi din ce în ce mai ignorate.

Vă invităm deci astăzi la conferința „Icoana ortodoxă – de la imagine la chipul slavei divine” să-l ascultați pe părintele profesor Gheorghe Holbea, să-l vedeți și să cunoașteți un preot, un duhovnic și un profesor așa cum toți ne dorim să cunoaștem și să avem. ❖

A plecat la Domnul

După o lungă și grea suferință a trecut la cele veșnice doamna Elisabeta Crângașu. Născută într-o familie de credincioși ortodocși practicanți, Elisabeta Crângașu a fost prezentă ani de-a rândul, discret, în viața bisericii noastre. Cunoștea îndeaproape învățătura de credință ortodoxă și s-a implicat în activitatea misioanară, social-filantropică și gospodărească a parohiei. Ani de-a rândul a fost membră a comitetului parohial, susținând

proiectele desfășurate în biserică noastră. Printr-o contribuție substanțială și-a scris numele în cartea ctitorilor bisericii.

Asculta întotdeauna cu evlavie Sfânta Liturghie. Cunoștea învățătura Bisericii și sprijinea adeseori bătrânii și bolnavii. Sensibilă la cuvântul lui Dumnezeu, și-a crescut copiii după normele moralei creștine. Am călătorit împreună în Grecia, Georgia și de mai multe ori în Țara Sfântă. A iubit mult Ortodoxia și a apărut-o.

Noi, preoții bisericii, consiliul și comitetul parohial și mai ales neputincioșii, săracii, dar și toți cei care participă la viața bisericii, suntem alături de familia domnului Constantin Crângașu în această grea pierdere, rugând pe bunul Dumnezeu să-i mângâie sufletește, iar numele răposatei să rămână scris de-a pururi în cartea vieții.

Dumnezeu să o ierte! ❖

Părintele Dinu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 25 FEBRUARIE - 4 MARTIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 25 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 28 februarie	08 ⁰⁰ -09 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Sfântul Maslu
Vineri 2 martie	08 ⁰⁰ -09 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 3 martie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sf. Liturghie; Parastas cu pomenirea morților; citirea sărindarelor Vecernie
Duminică 4 martie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a din Post (a Sf. Ier. Palama); (Vindecarea slăbănogului din Capernaum; Iisus – Păstorul cel Bun) - Utrenia, Sf. Liturghie

LIMBA ȘI CREDINȚA ORTODOXĂ, TEMELIA UNITĂȚII NAȚIONALE

Motto:

„Limba noastră-i limbă sfântă,
Limba vechilor cazanii,
Care o plâng și care o cântă
Pe la vatra lor țărâni.”

(Alexei Mateevici)

În istoriografia noastră s-a dezbătut și se dezbate intens o temă centrală a Istoriei poporului român: limba și credința creștină ortodoxă în procesul de formare a conștiinței naționale, a ideii de neam. Părintele Dumitru Stăniloae în lucrarea „Reflexii despre spiritul poporului roman” (Editura Scrisul Românesc, Craiova 1992) la pagina 14, afirma „Spiritul de sinteză complexă al neamului nostru nu se explică numai din persistența lui din veacuri imemorabile în spațiul de mijloc între Occident și Orient, ci și în îmbinarea în el a caracterului latin și a creștinismului ortodox. De altfel, caracterul nostru latin nu e străin de vechimea ființei noastre de traci, care nu s-au mutat niciodată din acest spațiu de mijloc între Occident și Orient, ci și din îmbinarea în el a caracterului latin și a creștinismului ortodox”.

Această temă nu este o dispută între istorici, lingviști, antropologi ori teologi, ea este o problemă de consens, de adevăr ce nu poate fi pus în discuție. Ea este o problemă centrală a culturii, a civilizației românești care este mai bine și mai relevant adusă în actualitate, într-o societate în care adevărul copleșește mistificarea istorică. O dovadă a acestei afirmații – dacă mai e cazul – o reprezintă și faptul că tema este abordată multidisciplinar și de personalități cu specializări profesionale diverse.

Mihai Eminescu referindu-se la Biserica Ortodoxă Română o definea, în ziarul „Timpul” ca: „maică spirituală a neamului românesc, care a făcut unitatea etnică a poporului...”. Adevărul că Biserica Ortodoxă a fost și este focarul ideii de neam, de limbă, a unității naționale nu poate fi tăgăduit chiar și de cei ce s-ar strădui, ori ar fi siliți de forțe malefice să-l facă.

Biserica Ortodoxă are o contribuție majoră în promovarea conștiinței unității naționale: Liturgia s-a săvârșit și se săvârșește în limba română în toate provinciile istorice. Limba și credința creștină sunt componente fundamentale ale ființei și identității poporului român.

Să reluăm un fapt istoric incontestabil, cu urmări covârșitoare în procesul de formare a conștiinței naționale, a statului național român: rolul mitropoliților Țării Românești și Moldovei, a domnilor munteni și moldoveni ca exarhi ai plaiurilor de-

lungul timpului. Rolul lor era de a fi protectori ai ortodocșilor din Transilvania, în condițiile în care încă din 1366 regele maghiar Ludovic de Anjou dorea să impună în Transilvania catolicismul.

Să nu uităm că Diaconul Coresi, plecat de la Târgoviște la Scheii Brașovului, tipărește zeci de cărți în limba română, iar limba română intră în biserică (exemplu este Liturghierul, Cazania lui Varlaam – mitropolitul Moldovei, cunoscută și sub numele de Carte românească de învățătură). Vasile Lupu și Constantin Brâncoveanu sunt alte exemple pentru a demonstra rolul Bisericii Ortodoxe pentru unitatea de credință și unitatea românilor. Să pomenim și de lucrările lui Ștefan cel Mare și ale lui Mihai Viteazul pentru ortodoxia din Transilvania.

Dar contribuția cea mai mare în procesul de formare și consolidare a conștiinței de neam a fost munca preoților din bisericile de pe întreg spațiul carpato-danubiano-pontic. Ei, secondăți de cântăreții din biserici, au fost purtătorii de lumină și înțelepciune, de învățătură pentru enoriașii care aveau nevoie de carte, de a citi și scrie. Preoții au fost învățătorii, au fost mijlocitorii pentru înțelegerea legilor și actelor administrative în comunitate. În 1918 când localitățile din Transilvania își desemnau cei 1228 de delegați, purtători de credenționare, preoții au avut un rol deosebit.

Nicolae Iorga în lucrarea sa „Sate și preoți în Ardeal” concluziona că poporul era covârșitor format din țărani (peste 70%) dar în cei 30% elitele o reprezentau preoții

și cântăreții din biserică. Limba română este tezaurul neamului românesc, credința s-a exprimat prin ea, iar Biserica Ortodoxă a ținut, apărat și dezvoltat limba română. Românii au primit credința prin limbă, căci și una și alta s-au născut odată.

Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în cuvântarea de la Ziua Culturii Naționale, ținută în sesiunea Academiei Române (15 ian. 2016) prezenta elogiul Sanctității Sale Bartolomeu al Constantinopolului privind păstrarea identității poporului român creștin: „Ne miră și naște în noi o admirație nespūsă faptul că aproape o mie de ani după martiriul Sfântului Sava (†372), populația acestor ținuturi, după nenumărate peripeții și prigoane, și-a păstrat credința ortodoxă și limba latină. Este vorba de o adevărată minune a istoriei. Având în vedere mărimea actuală a Bisericii României, suntem neputincioși în a explica cum acest mare popor ortodox a ieșit deodată din întunericul istoriei în secolul al XIV-lea pentru a asigura omenirea întregă de faptul că supraviețuise ca popor unitar, deși aproape necunoscut timp de secole întregi. Ca un nou Ulise întors în Itaca, scăpând de curse și primejdii, poporul român s-a întors în lumina istoriei evitând alienarea culturală și asimilarea sa de către alte popoare străine. Poate că secretul acestei minuni se află în credința puternică și neclintită a acestui popor.”

O concluzie mai elocventă la tema pusă în discuție nu cred că poate fi găsită, decât aceste adevăruri rostite cu elocință, erudiție și dragoste față de poporul român ortodox! ❖

Prof. Clement Gavrilă- Sălăuța

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII ȘI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română cl. a VIII-a,	Prof. Ciobă Cristina
	16 ³⁰ -17 ³⁰	Geografie - clasa a XII-a,	prof. Dobre Cristina
	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a,	Prof. Stuparu Germina
Joi	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română / matem. clasa a IV-a,	Prof. Rusescu Georgeta
	Sâmbătă	14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a,